

Indonesië 2011-2012

Deel 12

De laatste dag in hotel Cahkra is het een drukte van belang van vertrekkende gasten.

We doen maar aan selfservice en nemen onze koffie mee naar het terras van het zwembad. Er is geen stoel vrij en al staande maak ik kennis met wat vrouwen. Wanneer ik vertel dat Peter gisteren gesmuld heeft

van rendang, veert een van de vrouwen op en vertelt dat ze afkomstig is van Sumatra. Ja, het gerecht moet goed pedis zijn, zegt ze. Overal om me heen hoor ik sampai ketemu lagi (tot ziens).

Ik maak ook kennis met Alexeje Ferdinandus, een Indische jongen. Hij woont één jaar in Sidoarjo en gaat dan even naar Nederland. Hij wijst mij de weg hoe ik ook op zijn manier kan leven en alle bureaucratie kan omzeilen. Lekker toch, zegt hij. Wat moet ik in Nederland? Van mijn AOW en pensioen heb ik hier een heerlijk leven. Voor een luttel bedrag huur ik een huis en heb ik bedienden.

Hartelijk nodigt hij ons uit om te komen wanneer we in de buurt zijn. We

wisselen onze adressen uit.

Ik maak ook kennis met zijn vrouw, schoonmoeder en nog meer familieleden.

Ze vertrekken ook, maar hij blijft nog een paar dagen in Cahkra.

Intussen heeft Nyoman lucht gekregen dat een voor hem vreemde chauffeur ons zal afhalen in Bali. Ik wil net terug sms'en, maar Alexeje zegt dat het beter is dat ik bel. Wanneer ik uitleg dat ik een Nederlands mobieltje heb, belt hij op die van hem en benadrukt

Nyoman dat ik mijn cadeautjes niet zal geven aan Gede, zo heet de nieuwe chauffeur. Ook maakt Alexeje Nyoman goed duidelijk dat Gede op ons moet wachten met een groot bord bij de terminal in Bali. Ik heb wel kasian met Nyoman, want hij kan er niets aan doen dat wij eerder naar Bali gaan dan gepland. Ons wacht een ongewisse tijd, want in Bali hebben we maar voor twee

nachten een hotel kunnen boeken. We zullen direct naar een ander onderkomen moeten zoeken.

Djun brengt ons nog koekjes en laat mij opnieuw zijn briefje zien van de opticien. Ik vraag me af of hij van zijn gierige baas (selamat Jalan Malang) wel het

afgesproken bedrag heeft gekregen, namelijk rp. 100.000,00 per rit. Peter geeft het volledige bedrag altijd het in een envelop aan hem. Voor die bril moet hij nog sparen. Bescheiden als hij is zal hij die envelop gewoon afgeven. Foutje van ons – stom-stom. Verder verontschuldigt Djun zich dat hij ons niet kan wegbrengen. Het doet me wat afscheid te nemen van hem. Bijna alle badspullen geef ik aan hem mee.

Ik ga nu ook maar inpakken. De dienstertjes van het restaurant lopen in te grote schoenen met een klein hakje, maar ze sloffen er niet mee. Ik geef aan een van de dienstertjes mijn sportschoenen. Blij zegt ze later: ‘pas!’

Ik laat me eindelijk overhalen om op de vleugel te spelen zonder muziekblad.

Direct krijgt Peter een Chinees naast zich die vertelt dat zijn overleden vrouw pianolessen heeft gegeven en dat hij mijn pianospel heel erg waardeert. Ik maak een kleine buiging voor het klappend publiek in de volle eetzaal.

Lebih, lebih (meer) wordt er geroepen.

Ik mis mijn duster, maar kan geen verhaal maken dat de laundry die zoek heeft gemaakt. Ik heb het briefje niet zelf ingevuld. Soedah, laat maar.

Dan is het hotel praktisch leeg. Peter maakt foto's om de tijd te doden. Het hotel heeft mooie koloniale meubelen. De mooie bloemen voor onze kamer worden gekapt. 'Er komen wel weer nieuwe', zegt de tuinman.'

We gaan weer zwemmen en we hebben het rijk alleen. De badmeester haalt nieuwe handdoeken voor ons en voor de laatste keer genieten we nog van het zonnetje in ons hotel.

Dan gaan we voor het avondeten per betjak naar een warung. Het smaakt me uitstekend. De langganan (becakman) weet dat er hotels te over zijn om te logeren en vele malen goedkoper dan Chakra. 'Hebben ze dan een zwembad'?, vraag ik. 'Nee, dat niet.' Het spijt hem ook dat wij er niet meer zijn. Pergi, zeg ik, naar Bali.

Voor ons doen gaan we vroeg naar bed. Eerst hebben wij een cappuccino besteld bij het hotel. Nou nou, hiervoor moeten wij nog meer betalen dan in Nederland, namelijk € 5,00 per kopje. Peter rekent af bij de balie. Voor de paar tellen dat wij van het internet gebruik hebben gemaakt, moeten we toch tenminste een half uur betalen. Voor het afhalen door de chauffeur van het hotel moeten we ook betalen, maar zelf hebben we gekozen voor Djun. Dat vind ik ergens wel logisch. We hebben hotel Chakra gevraagd ons te laten afhalen.

Peter maakt heel veel foto's met het personeel van het restaurant. Iedereen wil met hem op de foto. Later, in

Nederland, hebben wij de foto's gestuurd naar hotel Chakra.

Terwijl de volgende dag onze bagage wordt geladen op een trolley en Alexeje Ferdinandus onze grote koffer ziet, moet hij verschrikkelijk lachen. Koop toch drie onderbroeken en een paar T-shirts en gooi die naderhand weg. Die spullen zijn voor een luttel bedrag te koop.

Nu moet ik hem ergens wel gelijk geven, want, ook dat nog, ik heb de verkeerde kleding meegenomen. Het hotelpersoneel neemt heel warm en hartelijk afscheid van ons. Enkelen begeleiden ons naar de auto van Bertie.

Bertie komt ons om 12.00 uur halen. Hij vertelt veel over Malang. Hier is de zusterschool en daarnaast de broederschool. Daar is de kazerne (waar mijn ouders ook gelogeed hebben, maar niet heb weten te vinden).

De chauffeur heeft erge lol omdat ik veel Indonesische liederen ken. Hij wil ons de volgende keer graag afhalen. We rijden in Djun's auto van 2008. Bertie helpt mij door te zeggen dan wij nog heel veel eilanden van Indonesië willen zien. 'Ja, zegt Bertie enthousiast, 'naar Sumatra, naar het Tobameer.'

Het inchecken in Malang is een lachertje. Onze bagage is intussen 5 kg lichter. Wanneer we door een checkpoint lopen gaat om de haverklap een piep, maar we worden niet gecontroleerd. Wel eerst luchthavenbelasting betalen ad rup. 6000,00 per persoon

(= € 0,60). Wanneer de handbagage op de transportband wordt gelegd om te scannen, blijkt de scanner helemaal niet te werken.

We komen in een kleine wachtkamer naast de transportband. We ontdekken ook waarom de scanner niet werkt. De kabel hangt uit het stopcontact over het muurtje heen!

We komen in een piepkleine wachtkamer. Ons vliegtuig heeft vertraging en passagiers naar Jakarta hebben voorrang. Ik maak bij vergissing gebruik van het herentoilet. Er is niemand die daar acht op slaat, gelukkig.

Dan landen wij in Denpasar. Ik mag van Peter eerder naar buiten, terwijl hij de

rest van de bagage van de band haalt. Inderdaad staan er vele drivers met grote borden, waarvan één met onze naam erop. Gede is een prettig ogend jonge chauffeur en hij heeft zijn auto ver weg geparkeerd. Tjonge.....

Inmiddels is het al donker, maar hij weet feilloos de weg naar hotel The

Tree Brothers, een gerenommeerd sterrenhotel.

Ik vind de weg daarheen griezelig door al die donkere straten en eindelijk stopt hij bij het restaurant van het hotel.

Wanneer wij naar binnen gaan, zijn wij verkeerd verbonden, want de receptie ligt aan de andere kant, een eind weegs ook dat nog. We stappen opnieuw in de auto en vinden de receptie.

Het personeel van de balie is niet vriendelijk. Ons wordt een schema voorgelegd waar onze kamer ligt. Verder wordt onze bagage gebracht door het hotel personeel. We lopen met ze mee en hebben een kamer op de eerste verdieping. Zoals op Jati

Home Stay kijken we ook tegen de takken van bomen aan. De kamer heeft een mooi breed terras met lekkere stoelen.

Met Gede maken we de afspraak dat hij ons de volgende dag om 10.00 uur afhaalt. We moeten snel een ander onderdak zien te vinden.

Bij het restaurant drinken wij voor het eerst weer een Bir Bintang om bij te komen. Watching the world goes by, zie ik toeristen (Australiërs) met open geslagen hemden lopen waar hun uitpuilende buik goed te zien is. Ze drinken ook Bir Bintang, maar dan uit blikjes. Het is niet om aan te zien.

Het hotel ligt aan een grote winkelstraat. We ontdekken een klein restaurant in een straatje. Het is daar druk en gezellig. Ik eet saté babi en Peter gado-gado.

Tegenover het restaurant is een klein winkeltje waar we drinkwater kopen, 1 fles rode wijn en de vriendelijke verkoopster wijst ons

waar de laundry is. Ik lever later 3 kg wasgoed in die in één dag klaar moet zijn en maar rp. 20.000,00 per kg kost (= € 0,60 totaal) en een slof Marlboro. Een straatverkoper probeert aan Peter één en ander te slijten en laat stiekem Viagra aan hem zien die hij uit zijn broekzak vist.

Later op de kamer lig ik dubbel om deze stunt.

Eenmaal in onze kamer ontdek ik dat wij maar één glas hebben. Ik loop terug naar het restaurant en vraag om een tweede glas. Wat doen ze moeilijk hierover. Des te meer wanneer ik later met de fles wijn aankom om die te laten openen en om een wijnglas vraag. Er wordt druk getelefoneerd (ik denk met de receptie).

Resultaat is dat ze geen wijnglas hebben. Wat ziet mijn oog? In een bedauwde koelvitrine liggen tig van die glazen. Ik hoef alleen maar te wijzen.....en met pijn krijg ik er een. Ik breng die glazen (drink- en wijnglas) morgen wel weer terug, beloof ik.

Geen roomservice, ook dat nog! De volgende dag ga ik voor mijn kopi tubruk naar het restaurant en lever de glazen in. Ik ben te vroeg, want het restaurant gaat pas om 8.00 uur open. Onverrichte zake ga ik maar op mijn terras zitten en ben dan prompt op tijd terug. De koffie mag ik niet opdrinken in onze kamer.

Onze hotelkamer ligt vlak bij het zwembad die op een enkeling na, volledig leeg is. Het valt me achteraf nog mee dat ik bij het ontbijt toch ook koffie krijg.

Ik ga lekker badderen in het mooie bad en drink voor het eerst weer op ons terras wijn. Een cicade vliegt zich letter te pletter tegen de balustrade.

Onmiddellijk is het een drukte van belang met de njangkrang (rode mieren).

Hulptroepen worden ingeroepen en

met z'n allen proberen ze de cicade van ons terras te slepen. Wanneer ik Peter vertel dat deze mieren met hun kaken iets beet hebben en dan niet meer loslaten, legt Peter voor de zekerheid maar zijn benen op een krukje, evenals dat ik dat doe. Al gauw is het stil in het hotel. Bij het flauwe licht van een lantaarnpaal volgen wij het gedoe van de mieren.

Dan houden wij het voor gezien. Het bed is niet je van het, maar we slapen als roosjes.

Wordt vervolgd.

Mila Boom-Schenkhuisen

